

en tilsvarende ændring, for så vidt angår skattepligten for personer, der har været sambeskattet med den afdøde. De to sidstnævnte punktummer i stk. 2 blev indføjet under sagens behandling i folketinget. I betænkningen fra det udvalg, hvortil lovforslaget var henvist, udtales herom:

„Efter de gældende regler får det ingen betydning for skattepligten for det løbende skatteår, at en skatteydners hustru afgår ved døden. Imidlertid foreslås det nu, at *enkemænd skal have samme adgang som enker til at få skatteansættelsen nedsat* i de tilfælde, hvor ægtefællens død medfører en indtægtsnedgang. For enker vil nedsættelsen få virkning fra det kvartal, der følger nærmest efter dødsfaldet, og det ny punktum tager sigte på, at enkemænd kan opnå nedsættelse fra samme tidspunkt.“

I folketinget indføjedes samtidig en ny § 2 B af følgende ordlyd:

„§ 2 B. Enker eller enkemænd, der har levet i sædvanligt formuefællesskab med den afdøde ægtefælle, skal efter dennes død ansættes efter ægtefællernes fulde indkomst i det år, der lægges til grund for ansættelsen.

Dog skal den efterlevende ægtefælle i tilfælde, hvor det må forventes, at dennes indkomst i det pågældende skatteår som følge af den anden ægtefælles død vil blive mindre end den ansatte indkomst, kunne forlange tilsvarende nedsættelse i den ansatte indkomst i overensstemmelse med reglerne i nærværende lovs § 23, jfr. § 28, sidste stykke. Hvis skattepligten ved den første ansættelse af den efterlevende ægtefælle omfatter et kortere tidsrum end et år, afpasses den forventede indkomst således, at den kommer til at svare til et fuldt års indkomst. Ved opgørelsen af den forventede indkomst i skattepligtsperioden ses der bort fra tantieme, efterløn og lignende indtægt, der modtages fra den afdøde ægtefælles arbejdsgiver. Såfremt den efterlevende ægtefælle modtager pension fra den afdøde ægtefælles arbejdsgiver, skal i stedet for efterløn eller lignende medregnes et beløb svarende til pensionsindtægt for efterlønsperioden.

Bestemmelserne i stk. 1 og 2 træder i stedet for bestemmelserne i § 7, stk. 5 og 6, i lov nr. 149 af 10. april 1922 om indkomst- og formueskat til staten, således som denne lov er ændret ved lov nr. 102 af 31. marts 1933.“